

→ Εὐχ. Πενήντητον τὸ πένι τοῦ ζευγὸς σου.
ἤχος ὁ αὐτός.

→ Εὐχ. Εὐφραντήν σου ἐν τῇ γένεσιν.
ἤχος ὁ αὐτός.

→ Εὐχ. Καὶ ἔτα γ' ἀρεσκότης Κυρίου τοῦ
Θεοῦ.
ἤχος ὁ αὐτός.

18 Ἰδιόμελον.

→ Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς.

(Ἐκκλ. Πόρτης Κασ. 388.)

ἡλθε

ἐχθροὶ ἐκ πλ.

τῶν ἀγγέλων.

ἀπώσω ἀμαρτάνουσιν, Κυ-

ρ.

ἤχος πλ. δ'.

ἀμαρτίας περιπεσοῦσα γυνή, τὴν
μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν,
πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἱ-
ὅς μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀκολασίας,
ἀληθὺς ἔρως τῆς ἀμαρτίας. Δέξαι μου
κρύων, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θα-
κάμνητι μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς
τῆς καρδίας, ὁ κλύει τοὺς οὐρανοὺς τῇ ἀφάτῃ σου κε-
νώσει. Ἐκκατέλθω τοὺς ἀχράντους σου πόδας ἀπο-
σμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βυστρύ-
χοις ὧν ἐν τῇ παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινὸν κρότον τοῖς
ὦσιν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Ἀμαρτιῶν μου τὰ

πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀδύσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχο-
σώστα Σωτήρ μου; Μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδης ὁ
ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μετά τὰς ὥρας ης, ἄρχεται ὁ Ἑσπερινός.
~~Μετά τὸν ἑσπερινόν, ἀρχαίται ὁ Προσευμανός. Τὰ πρὸς~~
~~Κυρίου ἐν τῷ Κυρίῳ φανερὰ δεικνύει~~

ψάλλον πάντα τὰ Σιχηρό, ἀπερ, ὡς Αἶνοι
 καὶ Απόστιχα ἐνάλησαν ἐν τῷ Ὁρθρῳ, (188
 σελ. 305 καὶ 307). Δόξα, Καὶ νῦν. Κύριε, ἡ ἐν
 πολλαῖς ἀμαρτίαις. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου,
 Φῶς ἱλαρόν, τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, τὸ
 Κατευθυνήτω, τὸ

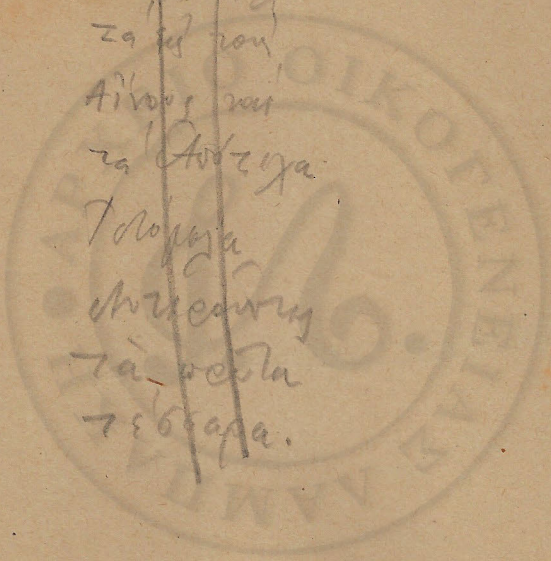
Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τοῦ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσήλθεν αὐτῷ γυνή, ἀλάστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, καὶ κατέχευεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου. Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπόλεια αὕτη; ἡδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πρᾶθῃναι πολλοῦ καὶ δοθῆναι πτωχοῖς. Ἰνὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσασθε εἰς ἐμέ. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐγὼ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἂν κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Τότε πορευθεὶς εἰς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, εἶπε· Τί θέλετέ μοι δοῦναι, καὶ ἡμῶν παραδώσω αὐτόν;

29

F 3 1/2 p. 29
ar A' 1/2 p. 29
ar A' 1/2 p. 29
29 1/2 p. 29
A' 1/2 p. 29
29 1/2 p. 29
Toroja
Mucawu
Ta-ocla
Tobopa.

καὶ καὶ ἐξ ἑνὸς ἢ τῶν Περικλειανῶν Δημοκρατῶν, ἡ δὲ δὲ τὴν καὶ ἡ
ἐκτεταγμένη τῆς Μ. Τρισαυροῦ.

τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ Ἑσπέρῃ (μαύρα)

Τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ Ἑσπέρῃ.

Τὸ Ἑσπέρῃ ἀναγινώσκεται τὸ μικρὸν Ἀπό-
δειπνον. Μετὰ τὸ Ἀξιὸν ἐστὶ, ψάλλονται τὰ

Τριφῶδια Ἀνώγειν ἐστρωμένον. Ὁ Εἰρημὸς Ἀ-
πόρου συλλήψεως, τὸ Τρισάμιον, τὸ Κοιτά-
μιον ὑπὲρ τὴν Πόρνην, Ἀγαθὲ, τὸ Κύριε, ἐ-
λέησον μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, τὸ Ἀσπὶς,
ἀμόλυγτε, κτλ. καὶ Ἀπόλυσις.

Σ. 7. Δεξίαν καὶ Μεγαλὴν Περὶον.

40.

Εὖ τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὸν Τεσσαράκοντον καὶ τὸν ἑξήκοντον
φάσματι τοῦ Ἀγγελοῦ, ἁγῶν καὶ μετὰ μετὰ καὶ τὸ
ῥαβδῶν Τεσσαράκοντον.

*Ηχος πλ. δ'.

"Ὅτε οἱ ἔγδοξοι μαθηταὶ ἐν τῇ νιπτήρι τοῦ δείπνου
ἀφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς φιλαργυρίαν νοσή-
σας ἐσκοτίετο καὶ ἀνόμοις κριταῖς σὲ τὸν δίκαιον κρι-
τὴν παραδίδωσι. Βλέπε, χρημάτων ἐραστὰ, τὸν διὰ ταῦτα
ἀγχόνη γρησάμενον ψεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν διδα-
σκάλῳ τοιαῦτα τολμήσαντι. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός,
Κύριε, δόξα σοι.

καὶ εὐδοξία τοῦ

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγγιζεν ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων, ἡ
λεγομένη Πάσχα. Καὶ ἐξήλθον οἱ ἄρχιερεῖς καὶ οἱ
γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσι τὸν Ἰησοῦν ἐφοδοῦντο
γὰρ τὸν λαόν. Εἰσῆλθε δὲ ὁ Σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν
ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὅντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν
δώδεκα, καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἄρχιερεῦσι
καὶ τοῖς στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτὸν παραδῶ αὐτοῖς.
Καὶ ἐχάρησαν καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι.

Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐξήτε· εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦ-
ναι αὐτόν αὐτοῖς ἄτερ ὄχλου. Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν
ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύσθαι τὸ Πάσχα· καὶ ἀπέστειλε
Πέτρον καὶ Ἰωάννην, εἰπὼν· Πορευθέντες ἐτοιμάσατε
ἡμῖν τὸ Πάσχα, ἵνα φάγωμεν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ποῦ
θέλεις ἐτοιμάσωμεν; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰδοὺ, εἰσελ-
θόντων ὑμῶν εἰς τὴν πόλιν, συναντήσεται ὑμῖν ἄνθρω-
πος κεράμιον ὕδατος βυστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ
εἰς τὴν οἰκίαν, οὗ εἰσπορεύεται· καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκο-
δεσπότῃ τῆς οἰκίας· Λέγει σοι ὁ διδάσκαλος· Ποῦ
ἐστι τὸ κατάλυμα, ὅπου τὸ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν
μου φάγω; Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρω-
μένον· ἐκεῖ ἐτοιμάσατε. Ἀπελθόντες δέ, εὗρον καθὼς
εἶρηκεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ Πάσχα. Καὶ ὅτε
ἔγένετο ἡ ὥρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι
σὺν αὐτῷ. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐπιθυμία ἐπεθύ-
μησα τοῦτο τὸ Πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ
με παῦειν· λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ φάγω ἐξ
αὐτοῦ, ἕως ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.
Καὶ δεξιόμενος ποτήριον, εὐχαριστήσας εἶπε· Λάβετε
τοῦτο καὶ διαμερίσατε ἐαυτοῖς· λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οὐ
μὴ πῖω ἀπὸ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως ὅτου
ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ. Καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαρι-
στήσας ἔκλασε, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς· λέγων· Τοῦτό
ἐστι τὸ σῶμά μου τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο
ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμήν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ πο-
τήριον μετὰ τὸ δευτέρου λέγων· Τοῦτο τὸ ποτή-
ριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἱματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν
ἐκχυνόμενον. Πλὴν ἰδοὺ, ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόν-
τος με μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Καὶ ὁ μὲν Ἰῶς
τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὀρισμένον· πλὴν οὐκ

τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ παραδίδεται. Καὶ αὐτοὶ
ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ, Τίς ἄρα εἴη ἐξ
αὐτῶν ὁ τοῦτο μέλλον πράσσειν. Ἐγένετο δὲ καὶ φι-
λονικία ἐν αὐτοῖς, τὸ, Τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.
Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύου-
σιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐσεργέτα κα-
λοῦνται. Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως· ἀλλ' ὁ μείζων ἐν ὑμῖν
γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος· καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ δια-
κονῶν. Τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος ἢ ὁ διακονῶν;
οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δὲ εἰμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ
διακονῶν. Ὑμεῖς δὲ ἐστέ οἱ διαμεμενηκότες μετ'
ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου· καὶ ὡς διατίθεμαι ὑμῖν,
καθὼς διέθετό μοι ὁ Πατήρ μου βασιλείαν· ἵνα ἐσθί-
ητε καὶ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βα-
σιλείᾳ μου· καὶ καθίσησθε ἐπὶ θρόνων, κρίνοντες τὰς
δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Σίμων,
Σίμων, ἰδοὺ, ὁ Σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ συνιά-
σαι ὡς τὸν σίτον· ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ
ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σὺ ποτε ἐπιστρέψῃς, στήρι-
ξον τοὺς ἀδελφούς σου. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε,
μετὰ σοῦ εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνα-
τον πορεύεσθαι. Ὁ δὲ εἶπε· Λέγω σοι, Πέτρε, οὐ μὴ
φωνήσῃ σήμερον ἀλέκτωρ, πρὶν ἢ τρίς ἀπκρνήσῃ μὴ
εἶδέναι με. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς
ἄτερ βαλλαντίου καὶ πήρας καὶ ὑποδημάτων, μὴ τι-
νος ὑστερήσατε; Οἱ δὲ εἶπον· Οὐδενός. Εἶπεν οὖν αὐ-
τοῖς· Ἀλλὰ νῦν, ὁ ἔχων βαλλάντιον ἀράτω, ὁμοίως
καὶ πήραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλησάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ
καὶ ἀγορασάτω μάχαιραν. Λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι ἐτι
τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ· Καὶ
μετὰ ἀνόντων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος

ἔχει. Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰκανόν ἐστι. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν Ν. ψάλλομεν τὸν κανόνα, ^{ὅτι οἱ εἰρηνοί.}
Ἦχος β'.

α'.—Τιμηθεῖση τμᾶται πάντος ἐρυθρός, κυματοφόρος δὲ ξηραίνεται βυθός, ὁ αὐτός ὁμοῦ ἀόπλοις γεγωνὺς βυθός καὶ πανοπλίαις τάφος. Ὡδὴ δὲ θεοτερπῆς ἀνεμέλπετο. Ἐνδόξως δεδῶξασται Χριστός ὁ θεὸς ἡμῶν.

γ'.—Κύριος ὢν πάντων καὶ κτίστης θεός, τὸ κτιστὸν ὁ ἀπαθὴς πτωχεύσας σεαυτῷ ἤνωσας· καὶ τὸ Πάσχα οἷς ἐμελλες θανεῖν αὐτός ὢν σεαυτὸν προστύθη· φάγετε, βοῶν τὸ σῶμά μου καὶ πιστεῖ στερωθήσεσθε.

δ'.—Προκατιδὼν ὁ προφήτης τοῦ μυστηρίου σου τὸ ἀπόρρητον, Χριστέ, προανεφώνησεν· Ἐθου κραταιὰν ἀγάπην σου ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίρμον· τὸν μονογενῆ Ἰῖον γάρ, ἀγαθὴ, ἱλασμὸν εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλας.

ε'.—Σὺ συνδέσμις τῆς ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι, ὥρατους πόδας ἐξαπενίζοντο εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

ς'.—Ἄβυσσος ἐσχάτη ἁμαρτημάτων ἐκύκλωσέ με, καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς ὁ Ἰωάννης τῷ δεσπότῃ βοῇ σοι· Ἐκ φθορᾶς με ἀνάγαγε.

Ἀπ' ἐκτὸς φθῆς τὸ κοντάκιον.

Ἦχος α'. Τὸ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἄρτον λαβὼν εἰς χεῖρας ὁ προδότης, κρυφίως αὐτὰς ἐκτείνει καὶ λαμβάνει τὴν τιμὴν τοῦ πλάσαντος τὰς οἰκείαις χερσὶ τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἀδιόρθωτος ἐμεινεν Ἰούδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος.

44

Ἦχος γ' Ἀκουστικός, τῇ μαυρᾷ πέμπτῃ μεσσην
Ἦμνον Ἰσαΐου. Ποίημα Κοσμά Μοναχῶ.

τεσσ. α. 532.

Ἦχος β'.

Ὁ οἶκος.

Τῇ μυστικῇ ἐν φόβῳ τραπέζῃ προσεγγίσαντες πάντες, καθαφαῖς ταῖς ψυχαῖς τὸν ἄρτον ὑποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τῇ Δεσπότῃ, ἵνα ἴδωμεν τοὺς πόδας πῶς ἀπονίπτει τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσει τῇ λεντίῳ καὶ ποιήσωμεν ὥσπερ κατείδομεν ἀλλήλοις ὑποταγέντες καὶ ἀλλήλων τοὺς πόδας ἐκπλύνοντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐκέλευσε τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς, ὥς προέφησεν ἄλλ' ἤκουσεν Ἰούδας ὁ δούλος καὶ δόλιος.

Συναξάριον τοῦ μηνιαίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πέμπτῃ οἱ τὰ πάντα καλῶς διατάξάμενοι θεῖοι πατέρες ἀλληλεδιαδόχως ἔκ τε τῶν θείων ἀποστόλων καὶ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων παραδεδόκασιν ἡμῖν τέσσαρά τινα ἐορτάζειν τὸν ἱερὸν νηπτήρα, τὸν μυστικὸν δεῖπνον (δηλαδὴ τὴν παράδοσιν τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν μυστηρίων), τὴν ὑπερφυᾶ προσευχὴν καὶ τὴν προδοσίαν αὐτῆν.

Στίχοι εἰς τὸν ἱερὸν νηπτήρα.

Νίπτει μαθητῶν ἐσπέρας Θεὸς πόδας,
Οὐ ποὺς πατῶν ἦν εἰς Ἐδεμ δειλῆς πύλαι.

Εἰς τὸν μυστικὸν δεῖπνον.

Διτλοῦς ὁ δεῖπνος· Πάσχα γὰρ νόμου φέρεται
Καὶ Πάσχα καινόν, αἷμα, σῶμα δεσπότου.

Εἰς τὴν ὑπερφυᾶ προσευχὴν.

Προσεύχει καὶ φόβητρα θρόμβοι αἱμάτων,
Χοιστέ, προσώπον· παραιτούμενος δῆθεν
Θάνατον, ἐχθρὸν ἐν τούτοις φερακίζων.

Εἰς τὴν προδοσίαν.

Τι δεῖ μαχαιρῶν ; τί ξύλων, λαοπλάγοι,
Πρὸς τὸ θανεῖν πρόθυμον εἰς κόσμον λόττον ;

Τῇ ἀφάρτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ζ'. — Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι καμίνου φλόγα οὐκ ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμδληθέντες, θροαίζοντες ἐφαλλον· Εὐλογητός εἰ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

η'. — Νόμων πατέρων οἱ μακαριστοὶ ἐν Βαβυλῶνι νέσι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτηξαν προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, οὐ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

θ'. — Ἐνίας δεσποτικῆς καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν υπερφῶ τόπῳ ταῖς ὑψηλαῖς φρεσὶ, πιστοὶ, θεῶτε ἀπολαύσωμεν, ἐπαναβεδηκότα λόγον ἐκ τοῦ Λόγου μαθόντες, ὃν μεγαλύνωμεν.

ᾠ. Ἐξαποστιλάριον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου (ιδὲ σελ. 704).

Αἶνοι

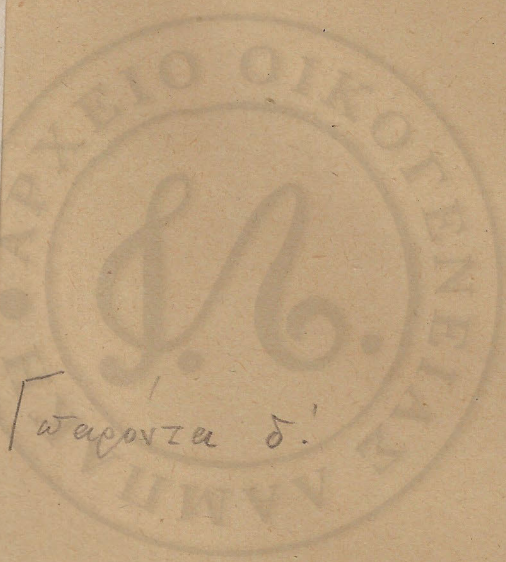
ἄλλονται τὰ ἑσόμενα σιγηρὰ ἰδιόμελα·

ᾠχος β'.

Συντρέχει λοιπὸν τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα τὸν δημιουργὸν καὶ κτίστην τῶν ἀπαντων Πιλάτῳ παραδώσῃ· ὦ τῶν ἀνόμων! ὦ τῶν ἀπίστων! ὅτι τὸν ἐρχόμενον κρίναι ζῶντας καὶ νεκροὺς εἰς κρίσιν εὐτρεπίζουσι· τὸν ἰώμενον τὰ πάθη πρὸς πάθος ἐτοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τὸ ἔλεος· δόξα σοι.

Ἰούδας ὁ παράνομος, Κύριε, ὁ βάψας ἐν τῇ δαίτῃ τὴν χεῖρα ἐν τῇ τρυφίᾳ μετὰ σοῦ, ἐξέτεινεν ἀνόμως

43

τάς χεῖρας τοῦ λαβεῖν ἀργύρια· καὶ ὁ τοῦ μύρου λο-
γισάμενος τιμὴν σὲ τὸν ἀτίμητον οὐκ ἔφριξε πωλῆσαι·
ὁ τοῦς πόδας ὑφαπλώσας ἐπὶ τὸ νίψαι τὸν δεσπότην
κατεφίλησε δολίως εἰς τὸ προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις· χο-
ροῦ δὲ ἀποστόλων ῥίψεις καὶ τὰ τριάκοντα ῥίψας ἀρ-
γύρια, σοῦ τὴν τριήμερον ἀνάστασιν οὐκ οἶδε· δι' ἧς ἐλέ-
ησον ἡμᾶς.

Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέ-
δωκε τὸν Σωτῆρα Κύριον· τὸν δεσπότην τῶν ἀπίντων
ὡς δοῦλον πέπρακε τοῖς παρανόμοις· ὡς πρόδον ἐπὶ
σφαγῇ, οὕτως ἠκολούθει ὁ ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς ὁ
τοῦ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυέλεος.

Ἰούδας ὁ δοῦλος καὶ δόλιος, ὁ μαθητῆς καὶ ἐπίδουλος,
ὁ φίλος καὶ διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη· ἠκολού-
θει γὰρ τῷ διδασκάλῳ καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὴν
προδοσίαν· ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ· Παραδώσω τοῦτον καὶ νε-
ρῶσω τὰ συναχθέντα χρήματα. Ἐπεξήτει δὲ καὶ τὸ μύ-
ρον πρᾶθῆναι καὶ τὸν Ἰησοῦν δόλῳ κρατηθῆναι· ἀπέδω-
κεν ἀσπασμόν, παρέδωκε τὸν Χριστόν· καὶ ὡς πρόδον
ἐπὶ σφαγῇ, οὕτως ἠκολούθει ὁ μόνος εὐσπλαχνος καὶ
φίλανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. — *Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅν ἐκήρυξεν ἀμνὸν Ἰουδαῖς, ἔρχεται ἐπὶ σφαγῇ
ἐκούσιον καὶ τὸν νότον δίδωσιν εἰς μάστιγας, τὰς σιαγο-
νας εἰς βρατίσματα, τὸ δὲ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ
αἰσχόνης ἐμπυσμάτων· θανάτῳ δὲ ἀσχήμονι καταδικά-
ζεται· πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα
πᾶσι δωρήσῃται τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

Εἰς τὰ ἀποστιγα, τὰ ~~ἀποστιγα~~ ^{ἀποστιγα} ἰδιόμειλα.

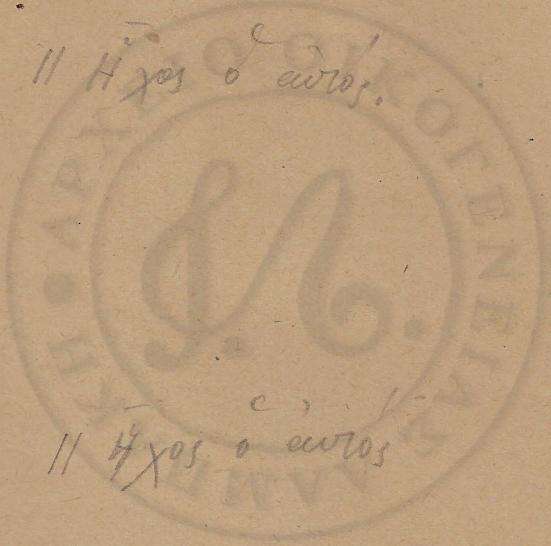
*Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον τὸ κατὰ τοῦ Χριστοῦ πονηρὸν συνήχθη συ-

44

45.

|| Ηχος ο αὐτός.

|| Ηχος ο αὐτός.

→ Ηχος ο αὐτός

ἐκείνος γὰρ τὸν φωμὸν δεξιόμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν ὡς μαθητῆς, πράγματι δὲ παρὼν φονευτῆς, τοῖς Ἰουδαίοις μὲν συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ ἀποστόλοις συναυλιζόμενος· μισῶν ἐφίλει, φίλων ἐπώλει τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρσεως, τὸν θεὸν καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. + Ὁ Χρὸς ὁ αὐτός.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει (ὡς ἀνωτέρω).

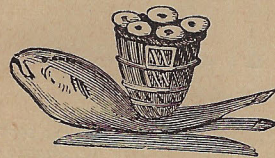
Καὶ νῦν. + Ὁ Χρὸς πλ. α'.

Μυσταγωγῶν σου, Κύριε, τοὺς μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων· ὦ φίλοι, ὁράτε, μὴδεῖς ὑμᾶς χωρίσῃ μου φόβος· εἰ γὰρ πάσχω, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κόσμου· μὴ οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν ἑμοί· οὐ γὰρ ἤλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου λύτρον ὑπὲρ τοῦ κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἔστε, ἐμὲ μιμεῖσθε· ὁ θέλων πρῶτος εἶναι ἔστω ἔσχατος· ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος· μένετε ἐν ἑμοί, ἵνα βότρυον φέρητε· ἐγὼ γὰρ εἰμι τῆς ζωῆς ἡ ἀμπελος.

Εἶτα «Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι» κτλ. Τρισάγιον καὶ τὸ ἐπόμενον τροπάριον.

Ὁ βαπτισθεὶς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων καὶ μὴ ὀργισθεῖς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν, Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα.

Γτῆς Προφητείας

Καὶ νῦν τὸ αὐτό. Εὐτενὴς καὶ Ἀποφύσε.

Μιχαήλ Περων αρωι

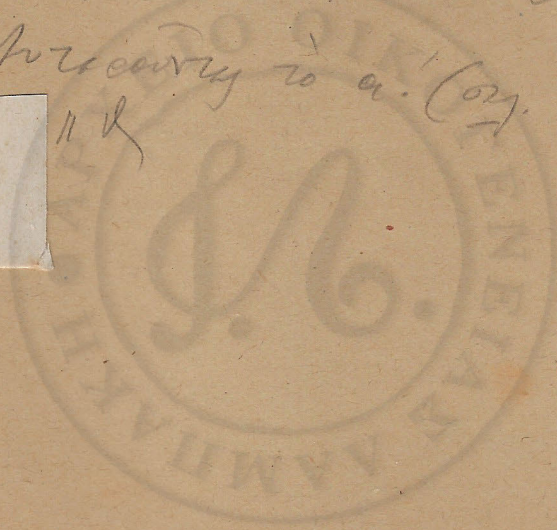
46^a

Εν τῇ Εσπερίῳ ὁ Προοιμιανός. Εἰς τὸ Κεῖσε Περιγράφει
τὰ εἰς ἰδιότητα τῶν Αἰνῶν Αὐτοῦ τὸ α. (οἱ.)

Δόξα καὶ νῦν. # Προς πλ. β'.

Γέννημα ἐχιδνῶν ἀληθῶς ὁ Ἰουδας, φαγόντων τὸ

112

μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ γογγυζόντων κατὰ τοῦ τρο-
φῆως ἔτι γὰρ τῆς βρώσεως οὕσης ἐν τῇ στόματι αὐ-
τῶν, καταλάλουν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι· καὶ οὗτος ὁ
δυσεσθής τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ στόματι βλαστή-
ζων κατὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν προδοσίαν εἰργάσατο. Ὁ
γνώμης ἀνορέστου καὶ τόλμης ἀπανθρώπου! τὸν τρέ-
φοντα ἐπώλει καὶ ὃν ἐφίλει δεσπότην παρεδίδου εἰς θά-
νατον· ὥντως ἐκείνων υἱὸς ὁ παράνομος καὶ σὺν αὐτοῖς
τὴν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο. Ἀλλὰ ῥῦσαι, Κύριε, τοιαύ-
της ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακρο-
θυμίᾳ ἀνείκαστος.

Εἰσαγωγὴ μετὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ μετὰ τὸ «Φῶς ἡλα-
ρόν» εὐδὲν τὰ ἀναγνώσματα.

Μετὰ δὲ τὴν μικρὰν συναγωγὴν πάλλοντες τὸ τριτά-
τον, εἶτα·

Ἀποδότολος.

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ἵνα τί ἐφρούαζαν ἔθνη καὶ λαοί.

Πρὸς Κορινθίους α'. ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὁ καὶ πα-
ρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί, ἣ πα-
ρεδίδото, ἔλαβεν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ
εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα τὸ
ὑπὲρ ὑμῶν κλόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνά-
μνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνήσα
λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐστίν ἐν
τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὡσάνκεις ἂν πίνητε, εἰς
τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσάνκεις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρ-
τον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνα-
τον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε ἄχρις, ὃς ἂν ἔλθῃ. Ὡστε

Γ. 1001 F εἶτα ἡ μικρὰ συναγωγὴ, τὸ Τριτάτον καὶ ὁ

ὅς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνη τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως ἐνόχος ἐσται τοῦ σώματος καὶ αἱματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτοῦ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διακρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ Κυρίου παιδεύομεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν·

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὁἴατε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι. Τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, τοῦ λεγομένου Καϊάφα καὶ συνεβουλεύσαντο, ἵνα τὸν Ἰησοῦν θόλῃ κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν. Ἐλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυνή, ἀλάσαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, καὶ κατέχευεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου. Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες. Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὐτῇ; ἡδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πραθῆναι πολλοῦ καὶ δοθῆναι πτωχοῖς. Γινούς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν ἐργάσατο εἰς ἐμέ· τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμέ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γὰρ

αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῃ τῇ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Τότε πορευθεῖς εἰς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε· Τί θέλετέ μοι δοῦναι, καὶ ἔγω ὑμῖν παραδώσω αὐτόν; Οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. Καὶ ἀπὸ τότε ἐξῆλει εὐκαιρίαν, ἵνα αὐτόν παραδῷ. Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἑξῶντων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες αὐτῷ· Ποῦ θέλεις ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ πάσχα; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δαίνα καὶ εἰπάτε αὐτῷ· Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ὁ κικρὸς μου ἐγγὺς ἐστί, πρὸς σὲ ποιῶ τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου. Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα. Ὁψίας δὲ γενομένης ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα. Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι τὰ πάντα δέδωκεν αὐτῷ ὁ Πατὴρ εἰς τὰς χεῖρας καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξηλθε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει, ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ λαθὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν· εἰτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, ᾧ ἦν διεζωσμένος. Ἐρχεται οὖν πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ λέγει αὐτῷ ἐκείνος· Κύριε, σὺ μου νίπτεις τοὺς πόδας; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ ἐγὼ ποιῶ, σὺ οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώσει δὲ μετὰ ταῦτα. Λέγει αὐτῷ Πέτρος· Ὅδ μὴ νίψῃς τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα· Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐάν μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ. Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ

τήν κεφαλὴν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὁ λελουμένος οὐ χρεῖαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίφασθαι, ἀλλ' ἔστι καθαρός ὅλος· καὶ ὑμεῖς καθαροὶ ἔστε, ἀλλ' οὐχὶ πάντες. Ἦδει γὰρ τὸν παραδιδόντα αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶπεν· Οὐχὶ πάντες καθαροὶ ἔστε. Ὅτε οὖν ἔνιψα τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· Γινώσκετε τί πεποίηκα ὑμῖν; Ὑμεῖς φωνεῖτέ με· Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος· καὶ καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ· Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Ὑπόδειγμα γὰρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα, καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν. Εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐστε, ἐὰν ποιῆτε αὐτά. Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. Καὶ λυπούμενοι σφόδρα, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· Μήτοι ἐγὼ εἰμι Κύριος; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ὁ ἐμδάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, αὐτός με παραδώσει. Ὁ μὲν Ὑῖος τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ Ὑῖος τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰούδας, ὁ παραδιδούς αὐτόν, εἶπε· Μήτοι ἐγὼ εἰμι, Ῥαββί; Λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶπας. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐλογήσας ἔκλασε καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου. Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· Πίστε εἰς αὐτοῦ πάντες, τοῦτο γὰρ ἐστι τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφσιν ἁμαρτιῶν. Λέγω

δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῶ ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννημάτος τῆς ἁμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πῶ μεθ' ὑμῶν καίνοιν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς μου. Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται γάρ· Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποιμένης. Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναι με, προῶν ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι. Ἐφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτί, πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρίς ἀπαρνήσει με. Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κἂν δέη με σὺν σοί ἀποθανεῖν, οὐ μὴ σε ἀπαρνήσωμαι. Ὅμοίως καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον. Τότε ἔρχεται μετ' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρὶον λεγόμενον Γεσθημανή, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς· Καθίσαιτε αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ. Καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀθιμονεῖν. Τότε λέγει αὐτοῖς Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μέναιτε ὥδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ. Καὶ προσελθὼν μικρόν, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσκυχόμενος καὶ λέγων· Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὥς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὥς σύ. Ὁφθῇ δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν. Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, ἐκτενέστερον προσήχετο· ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὥσει θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητάς καὶ εὕρισκε αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ

Πάτερ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ; Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσήύξατο λέγων· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ, ἐάν μὴ αὐτὸ πίνω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Καὶ ἐλθὼν εὗρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι. Καὶ ἀφείς αὐτούς, ἀπελθὼν πάλιν προσήύξατο ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών. Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἰδοὺ, ἤγγικεν ἡ ὥρα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν. Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με. Καὶ ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ Ἰούδας εἰς τῶν δώδεκα, ἦλθε, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων, ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ. Ὁ δὲ παραδιδούς αὐτόν ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον λέγων· Ὁν ἂν φιλήσω, αὐτὸς ἐστὶ κρατήσατε αὐτόν. Καὶ εὐθέως προσελθὼν τῷ Ἰησοῦ εἶπε· Χαῖρε, Ῥαββί. Καὶ κατεφίλησεν αὐτόν· ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτῷ· Ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; Τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, ἀφείλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον. Τότε λέγει αὐτῷ Ἰησοὺς· Ἀπόστρεψόν σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀπολούνται. Ἡ δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοί πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων; πῶς οὖν

πληρωθῶσιν αἱ Γραφαὶ ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι; Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις· Ὡς ἐπὶ ληστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων συλλαβεῖν με; καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμεν διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῶσιν αἱ Γραφαὶ τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες ἀφέντες αὐτόν, ἔφυγον. Οἱ δὲ κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφην τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι συνήχθησαν. Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως, καὶ εἰσελθὼν ἔσω ἐκόθητο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν ἰδεῖν τὸ τέλος. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτησαν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν θανατώσωσι· καὶ εὐχ εὗρον. Καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων οὐχ εὗρον. Ὑστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες εἶπον· Οὗτος ἔφη· Δύναμαι καταλῦσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομήσαι αὐτόν. Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῷ. Οὐδὲν ἀποκρίνεις; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἰσώπηκα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῷ, Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὅψεσθε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων· Ὅτι ἐδρασφήμησε· τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Ἰδε, νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ. Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον· Ἐνοχος θανάτου ἐστί. Τότε ἐνέπτυσάν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐρράπισαν λέ-

γοντες· Προφήτευσον ἡμῖν Χριστέ, τίς ἐστίν ὁ πείσας σε ;
 Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν
 αὐτῷ μία παιδίσκη λέγουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ
 τοῦ Γαλιλαίου. Ὁ δὲ ἡρνήσατο ἔμπροσθεν πάντων λέ-
 γων· Οὐκ οἶδα τί λέγεις. Ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυ-
 λῶνα εἶδεν αὐτὸν ἄλλη καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος
 ἦν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Καὶ πάλιν ἡρνήσατο
 μεθ' ὅρκου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ μικρὸν
 δὲ προυσελθόντες οἱ ἐστῶτες εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς
 καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιὰ σου δηλὸν σε
 ποιεῖ. Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν· Ὅτι,
 οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Καὶ εὐθὺς ἀλέκτωρ ἐφώνησε.
 Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ εἰρηκό-
 τος αὐτῷ· Ὅτι, πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήσοι
 με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλυσε πικρῶς. Πρωτὸς δὲ γενομέ-
 νης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύ-
 τεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε θανατῶσαι αὐτόν.
 Καὶ δήσαντες αὐτόν, ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν αὐτόν
 Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.

Καὶ καθέστης ἡ θεία λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.
 Ἀντὶ δὲ τοῦ Χρουνβικοῦ καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ ~~ὡς καὶ εἰς~~
 τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς», ψάλλομεν τὸ παρὸν τροπάριον.

* Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, ὦ Θεοῦ, κοι-
 νωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυσ-
 τήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας·
 Ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε,
 ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βικαιρίᾳ σου.

F

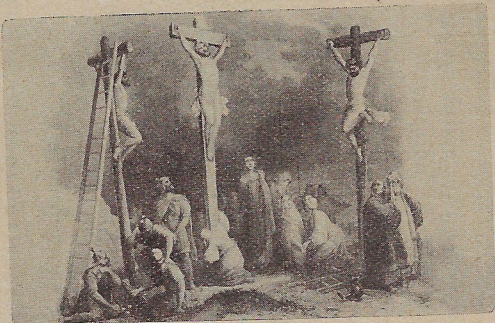
~~~~~

Γυαὶ ἂντι του

Ἐξοῦτα εἰπὲν τὸ ὄνομα Κυεῖν· ἡ Ἀπόστολος· Δόξα
 σοι ὁ Θεός... ὁ δ' ὑπερβαλόντων ἀγαθότητα ὁδὸν ἐπέστη
 τὴν ταπεινὴν ὑποδύξας ἐν ταῖς νύκτας τοῖς δόξας τῶν
 Μωδῶν καὶ μίχρει Ἐταρῶν καὶ Τερῶν συγκαταβαίς
 ἡμῖν Χεῖτος· ἀγῆδινος ὡς Δι' ἐχῶν.

Τὰ ἁγία Παιδιά

Καίματα πρὸς τὸν τότε ἡγεμόνα τῆς
Ἰουδαίας, Ἰσθριον Πλάτων τὸ ὄνομα.

— 638 —
στελλεται ὁ Ἰησοῦς δέσμιος ἀπὸ τοῦ

ἡ Μὴρ Ζωὴ ἑσθλὴ ὁ ἦτορ τοῦ ἐκδοτοῦ
μεν ὁ θρόνος Ζωὴ ἑσθλὴ ἡ εὐχαριστία

~~ἡ Ζωὴ ἑσθλὴ ὁ ἦτορ τοῦ ἐκδοτοῦ~~

4

Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα
ἐστὶν ἡ ζωὴ

Τροπάριον. *Ηχος πλ. δ'.

*Οτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτῆρι
τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσ-
σεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καὶ
ἀνόμοις κριταῖς, σὲ τὸν δίκαιον κριτὴν πα-
ραδίδωσι. Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ
ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον
ψυχὴν, τὴν Διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσα-
σαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε, δέξασσι.

Δίς ἑργῶς καὶ ἀπαξ συντόμως.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἐν δὲ ~~ἱερατικῇ~~
ἐν τῷ τοῦ ἱερέως τὸ εὐαγγέλιον τῆς Διαθήκης.

Α' Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ. Εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς δοξάσει αὐτόν. Τεκνία, ἔτι μικρόν μεθ' ὑμῶν εἰμι. Ζητήσατέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις· "Ὅτι ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἔλθειν καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι. Ἐντολήν καὶνὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· καθὼς ἠγάπησα, ὑμεῖς καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἔστε, εἰ ἂν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις. Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, ποῦ ὑπάγεις; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· "Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, οὐ δύνασαι μοι νῦν ἀκολουθῆσαι· ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι. Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διὰ τί οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσῃ, ἕως οὐ ἀπαρνῆσῃ με τρίς. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς Θεόν, καὶ εἰς ἐμέ πιστεύετε. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου οὐκ ἔστι πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ μή, εἶπον ἂν ὑμῖν· Πορεύο-

538

μαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν. Καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν· ἵνα, ὅπου εἰμι ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ᾗτε. Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε. Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ. Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν· καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτόν καὶ ἑώρακατε αὐτόν· Λέγει αὐτῷ ὁ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα· καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι καὶ οὐκ ἔγνωκάς με, Φίλιππε; ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις· Δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα; Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστι; τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ Πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα. Πιστεῦτέ μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστιν· εἰ δὲ μή, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεῦτέ μοι. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ὁ πιστευὼν εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, κάκεινος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει, ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν Πατέρα μου πορεύομαι, καὶ ὅτι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω, ἵνα δοξασθῇ ὁ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ. Ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω. Ἐάν ἀγαπήτε με, τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε· καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό, οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώ-

σκατε αυτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει, καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται.
Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς.
Ἔτι μικρόν, καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ· ὑμεῖς
δὲ θεωρεῖτέ με, ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε. Ἐν
ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πα-
τρὶ μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοί, καὶ ἐν ὑμῖν. Ὁ ἔχων
τάς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ
ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ
Πατρὸς μου· καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω
αὐτῷ ἐμαυτόν. Λέγει αὐτῷ Ἰούδας (οὐχ ὁ Ἰσκαριώ-
της)· Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ὑμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν
σεαυτόν καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς
καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου
τηρήσει, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς
αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτοῦ ποιήσομεν.
Ὁ μὴ ἀγαπῶν με τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ καὶ ὁ
λόγος, ὃν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐμός, ἀλλὰ τοῦ πέμ-
ψαντός με Πατρὸς. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν
μένων· ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁ
πέμψει ὁ Πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς
διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα, ἃ εἶπον
ὑμῖν. Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι
ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν.
Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω. Ἡ-
κούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Ὑπάγω, καὶ ἔρχομαι
πρὸς ὑμᾶς. Εἰ ἡγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον·
Πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα, ὅτι ὁ Πατήρ μου μεῖζων
μου ἐστί. Καὶ νῦν εἰρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι· ἵνα,
ὅταν γένηται, πιστεύσητε. Οὐκ ἔτι πολλὰ λαλήσω
μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων,
καὶ ἐν ἐμοί οὐκ ἔχει οὐδέν. Ἀλλ' ἵνα γνῶ ὁ κόσμος

ὅτι ἀγαπῶ τὸν Πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ
 Πατήρ, οὕτω ποιῶ· ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν. Ἐγὼ
 εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωρ-
 γός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει
 αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον καθαίρει αὐτό, ἵνα
 πλείονα καρπὸν φέρῃ. Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ
 τὸν λόγον, ὃν λελάληκα ὑμῖν. Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ γὼ
 ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν
 ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἁμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ
 ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μένητε. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος,
 ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοί, καὶ γὼ ἐν αὐτῷ,
 οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν· ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύναται
 ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐδλήθη ἔξω,
 ὥς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ
 εἰς πῦρ βάλλουσι καὶ καίεται. Ἐὰν μένητε ἐν ἐμοί,
 καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰ-
 τήσεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν. Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ
 Πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε· καὶ γενήσε-
 σθε ἐμοὶ μαθηταί. Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ Πατήρ, καί-
 γὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μέيناτε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.
 Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μείνετε ἐν τῇ ἀγάπῃ
 μου· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ Πατρὸς μου τητήρηκα
 καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν,
 ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν
 πληρωθῇ. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπάτε
 ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείζονα ταύτης
 ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ
 τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐὰν ποιῆτε
 ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν. Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους,
 ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς
 δὲ εἶρηκα φίλους, ὅτι πάντα, ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ

Πατρός μου, ἐγνώρισα ὑμῖν. Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη· ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῇ ὀνόματί μου, δῶ ὑμῖν. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκατε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐν τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐν τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὐ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἐστὶ δοῦλος μεῖζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἀποιήσα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῇ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστέ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖν προσφέρειν τῷ Θεῷ. Καὶ ταῦτα ποιήσουσιν ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν Πατέρα, οὐδὲ ἐμέ. Ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα

ὁμῖν ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν Πατέρα, οὐδὲ ἐμέ. Ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Ταῦτα δὲ ὁμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅτε μεθ' ὑμῶν ἤμην. Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἔρωτᾷ με· Ποῦ ὑπάγεις; Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀληθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἂν γὰρ οὐκ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἂν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν Πατέρα μου ὑπάγω, καὶ οὐκ ἐπιθεωρεῖτέ με· περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κεκριται. Ἐτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἅρτι. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἐδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἅψ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήφεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Πάντα, ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ, ἐμὰ ἐστὶ· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήφεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Μικρόν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρόν, καὶ ὀψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα. Εἶπον οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· Τί ἐστὶ τοῦτο, ὃ λέγει ἡμῖν· Μικρόν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν· Μικρόν, καὶ ὀψεσθέ με· καί· Ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα; Ἐλεγον οὖν. Τοῦτο τί ἐστιν, ὃ λέγει τὸ μικρόν; Οὐκ οἶδαμεν τί λαλεῖ. Ἐγὼ οὖν

κατὰ προσεῦγεται ἐκτενὲς καὶ ἐκ τῆς

«Ἀλλ' ὅτι λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν» (Ἰωάνν. ις'. 6)

ναζωρεὶ καὶ ἰδίαν, καὶ κρίνας τὰ γό-